

Miquel Pairoli, la mort i l'esperança

Quim Curbet

A vegades ens sembla que viure es fa feixuc, però viure és fàcil, el que costa és morir. La vida ens envolta i ens acomboia, vivim de pura contemplació, els crepuscles ens esperen pacientment, ordenats i simples, cada dia. Les relacions humanes, els moments de soledat i contemplació, els instants d'ardor i flames i tots els anys de cendres són anècdotes trivials en el correlat natural de les coses.

Viure és recordar. La memòria no ens deixa descansar i constantment ens apareixen imatges de llocs i de persones, de moments plaents i de fets dolorosos. Tot torna a cada instant, com si no fóssim capaços de digerir-ho bé. I, per si no fos poc, a sobre de les experiències viscudes, se'ns acumulen les altres, les literàries. Noms d'indrets inexistent, de personatges de ficció, històries fantàstiques que anem guardant com si les haguéssim viscut de veritat.

Hi ha a qui li sembla que escriure és una tasca extraordinària, però qui més qui menys ho sap fer, el que costa és trobar lectors que sàpiguen desxifrar la complexitat fastuosa dels pensaments dels escriptors i que acabin assimilant els seus desequilibrats somnis. En Miquel Pairoli va intentar viure i va intentar escriure, cosa que hem fet molts de nosaltres, però ell a més, va trobar els seus lectors, uns lectors fidels i apassionats que hem llegit la seva obra i que ens l'hem fet nostra.

Potser per aquesta raó, se m'apareix sovint el mig somriure perenne d'en Miquel Pairoli, fixat per sempre en aquella fotografia que li faig fer un dia, amb el fons difuminat d'un mur de la Girona vella al darrere, i penso que jo també sóc ell, que jo també he enfonsat les mans a la terra i que he vagat pels indrets on ell ho va fer, que he viscut una vida semblant i que m'espera una mort com la seva, per poder-la encarar com ho va fer ell, potser amb l'esperit del príncep de Salina: «Mentre hi ha mort, hi ha esperança».

